

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 287/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť Občianskeho združenia – Uboč, Malogyňovská 109, Gyňov, zastúpeného advokátkou JUDr. Silviou Sovovou, Diamantová 10, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 S 144/2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Občianskeho združenia – Uboč o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2014 osobne doručená sťažnosť Občianskeho združenia – Uboč, Malogyňovská 109, Gyňov (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Silviou Sovovou, Diamantová 10, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 S 144/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ doručil krajskému súdu 2. augusta 2012 žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského lesného úradu v Košiciach (ďalej aj „žalovaný“) sp. zn. A/2012/00006 z 21. júna 2012. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že krajský súd doteraz v napadnutom konaní „*neurobil žiaden úkon*“, pričom „*nečinnosť Krajského súdu v Košiciach s vykonaním akéhokoľvek úkonu po dobu dvoch rokov je ničím neospravedliteľná*“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej poukázal na doterajšiu judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a zároveň uviedol, že „*Oficiálnu sťažnosť predsedovi Krajského súdu v Košiciach sme nepodávali, nakoľko mám za to, že by sa tým nič nezmenilo a v konečnom dôsledku s prihliadnutím na ostatnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, takýto zbytočný administratívny úkon ani nie je pre podanie ústavnej sťažnosti potrebný*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„*Právo sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zakotveného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a prerokovanie veci v primeranej lehote zakotveného v čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 7 S/144/2012 porušené bolo. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Krajský súd v Košiciach konal vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 7 S/144/2012 bez prieťahov. Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 7 000.- Eur. Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal od krajského súdu spis vzťahujúci sa na napadnuté konanie, z ktorého zistil, že na úradnej tabuli krajského súdu bolo od 7. februára 2014 do 28. februára 2014 vyvesené oznámenie, že vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 7 S 144/2012 bude 26. februára 2014 podľa

§ 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvou vetou Občianskeho súdneho poriadku verejne vyhlásený rozsudok. Krajský súd na základe uvedeného 26. februára 2014 vyhlásil rozsudok č. k. 7 S 144/2012-48 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 26. februára 2014“), ktorým na základe žaloby sťažovateľa zrušil rozhodnutie žalovaného sp. zn. A/2012/00006 z 21. júna 2012, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a zároveň priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 66 €. Podpredseda krajského súdu žiadosti predsedníčky senátu krajského súdu 7 S o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku 28. marca 2014 vyhovel a lehotu predĺžil do 17. apríla 2014. Na základe pokynu predsedníčky senátu krajského súdu 7 S z 25. apríla 2014 bol v čase rozhodovania ústavného súdu rozsudok krajského súdu z 26. februára 2014 doručovaný účastníkom konania.

V nadväznosti na uvedené zistenie ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

Podľa svojej ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v danom prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

V posudzovanej veci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (9. apríla 2014, pozn.) krajský súd v napadnutom konaní už nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže v tom čase už o žalobe sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 7 S 144/2012-48 z 26. februára 2014.

S prihliadnutím na uvedené možno konštatovať, že krajský súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohol podniknúť žiadne zákonné kroky na odstránenie stavu právnej neistoty, pretože v danom čase už bol vyhlásený jeho rozsudok, ktorý bol v čase rozhodovania ústavného súdu doručovaný účastníkom napadnutého konania.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú (m. m. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 24/06) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014